

вещъ, любимецъ на народа... Работитѣ можеби щѣха да почнатъ отново както по време на страшния Иоанициусъ.

А това бѣ по-лошо отъ всичко.

Анри имаше толкова много нужда отъ миръ, за да заздрави най-сетне своята разтърсена издѣно държава... Понѣкога чувствувахе такава жажда за покой, отмора... Ранната смъртъ на дъщеря му бѣ сломила самотното му сърдце. И сега, той живѣеше по затворенъ и суровъ животъ отколкото най-фанатизиранитѣ му тамплиери. Напраздно пратеницитѣ на чуждитѣ държави загатнаха отъ време на време за нѣкоя нова женитба съ нѣкоя знатна западна принцеса. Анри махваше съ рѣжка, усмихваше се тѣжно и кротко. Ако не бѣше живота противопоставяне на вѣрнитѣ му кавалери, той самъ би се зачислилъ въ ордена на милосърднитѣ рицари-цѣломъдреници.

И сега, въ този зноенъ лѣтень день, той се разхождаше изъ уханитѣ градини на островъ Родосъ, където се бѣ оттеглилъ въ кратка почивка, самъ и замисленъ. Параклисътъ на манастиря заби за първа вечерня. Въ далечината галери и триреми тихо се плъзгаха по гладката повърхность на морето. Отъ време на време чайки се спущаха съ пронизителенъ писъкъ до самитѣ води и отлитаха нагоре. Нито едно листче на смокинитѣ и неранзитѣ не помръдваше срѣдъ горещата тишина.

Отъ дѣното на алеята съ сводъ отъ розови храсти се развѣ бѣла мантия, която чевръсто приближаваше къмъ Анри. Темплиерътъ очевидно бѣ развълнуванъ и бързаше да съочи нѣщо. Щомъ зърна императора, той се поклони, положилъ дѣсната си рѣжка връзъ черния кръстъ, извезанъ подъ лѣвата му плешка.

— Преди петъ дни въ Константиновградъ дошелъ папски легатъ! И преди малко пристигналъ тука съ наша галера...

— Слава Богу! — въздъхна Анри и лицето му цѣло се преобрази въ нескрита радостъ. — Отъ колко време вече го чакахме! Нека дойде тукъ. Доведете го въ беседката. Тамъ ще поговоримъ. Или не. Азъ ще отида да го посрещна. Пригответе приемната.